

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.120/2026/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Gagó-Kilbinger András ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Hegyvári Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Hegyvári Sándor ügyvéd)

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 23.P.21.134/2025/20.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 80.000 (nyolcvanezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesnek és a volt feleségének, egyéb érdekeltnek egy közös gyermekük született, akinek a védelembe vételi ügyében a Budapest Főváros Kormányhivatala Hivatalánál indult eljárás ügyiratszám 1. számon, amely eljárásban az említett hatóság a 39. számú, 2024. október 8-i keltű végzésben a jelen per alperesét rendelte ki igazságügyi pszichológus szakértőként.

[2] Az alperes a 2024. október 22-i keltű, a felperest igazságügyi pszichológiai szakértői vizsgálatra idéző levelében a felperes születési idejét, és anyja nevét tévesen tüntette fel.

Ez ismétlődött meg az alperesnek a felpereshez intézett – szintén a felperest igazságügyi pszichológiai vizsgálatra idéző – 2024. november 4-i keltű levelében.

[3] Ez utóbbi levélben foglaltakra reagálva a felperes az alperesnek küldött, 2024. november 21-i keltű levelében (a továbbiakban: perbeli levél) – egyebek mellett – a következőket rögzítette:

A 2. pontban többek közt az szerepel, hogy az alperesnek „semmilyen jogszabály alapján nincsen joga „idézni” a felperest.”

Ezen levél 4. pontja pedig, a következőket tartalmazza: „Az ön levelét 2024. november 19-én kézbesítették számomra, így a levelében említett 2024. november 11. időpontra megjelennem lehetetlen lett volna.”

A felperes a levelének 7. pontjában pedig, az alábbiakat rögzítette: „A 2011. évi CXII. törvény 14. § (b) alapján kérem, hogy az Ön által kezelt minden személyes adatot és az azok kezelésével összefüggő információkat bocsássa a rendelkezésemre. Felhívom figyelmét, hogy a 2011. évi CXII. törvény 15. § (1) (b) alapján önnek ezen kérelmemet benyújtásától számított legrövidebb idő alatt, de legfeljebb 25 napon belül kell elbírálnia és döntéséről engem írásban értesítenie.”

[4] Az alperes – aki a felperes személyes adatai vonatkozásában adatkezelő volt, és a perbeli levél alapján azonosítani tudta a felperest – a perbeli levelet 2024. november 25-én

vette át, amikortól számított 25 nap 2024. december 20-án járt le, azonban az alperes a levél 7. pontjában írt kérelmet, sem 2024. december 20-ig, sem pedig azóta nem bírálta el, nem teljesítette.

[5] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a felperesnek a személyes adatok védelméhez fűződő jogát azzal, hogy nem bírálta el az arra szolgáló törvényes határidőben a személyes adatainak és az azok kezelésével összefüggő információknak a rendelkezésére bocsátása iránt 2024. november 21-én előterjesztett kérelmét.

[6] Előadta, hogy az alperes a 2024. október 22-i és november 4-i keltű levelében több természetes személyazonosító adatát – születési időt, valamint az anyja nevét – elírta.

Az alpereshez intézett, 2024. november 21-i keltű levelében az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) 14. § b) pontja alapján azt kérte az alperestől, hogy bocsássa a felperes rendelkezésére az általa kezelt felperesi személyes adatokat, ill. az ezek kezelésével összefüggő információkat. Az alperes a kérelmét illetően egyáltalán nem hozott döntést, azt nem bírálta el a 25 napos törvényi határidőben, sőt azóta sem.

Az alperes magatartása az információs önrendelkezéshez, egyúttal a személyes adatok védelméhez fűződő jogát nem csak megsértette, hanem lényegében teljes egészében elvonta. Az alperesi nem tevés miatt nem tudhatja, hogy az alperes mely személyes adatait kezeli a szakértői megbízatásával összefüggésben, illetve nem tudja azt sem, hogy az alperes levelében foglaltak szerint tévesen rögzített felperesi személyes adatokon túl még mely személyes adatok vonatkozásában kell gyakorolni a helyesbítés jogát, illetve, hogy felmerül-e jogellenes adatkezelés. Mindezek alapján az Infotv. alapján öt megillető jogokat nem tudta, és máig sem tudja gyakorolni, ezáltal a személyes adatokhoz fűződő joga sérelmet szenvedett. Nem csak arról van szó, hogy az alperes nem teljesítette a kérelmét, hanem arról is, hogy ezzel az alperes, magát a felperest is teljes mértékben ignorálta, ezzel megsértve a felperes emberi méltóságát, ami a személyiségi jogok magva.

[7] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérte. A felperes által érvényesített jog kötelezettje nem ő, hanem a Budapest Főváros Kormányhivatala Hivatala. Az Infotv. 14. § b) pontja szerinti kérelmet az érintett az adatkezelőhöz jogosult intézni és az adatkezelő köteles az érintettet az általa és a megbízásából, vagy a rendelkezése alapján eljáró adatfeldolgozó által kezelt személyes adatai vonatkozásában tájékoztatni. Az érintett hozzáféréshez való jogának kötelezettje tehát az adatkezelő. A jelen peres eljárással érintett ügyben az adatkezelő a kirendelő Budapest Főváros Kormányhivatala Hivatala, az alperes pedig adatfeldolgozónak minősül az Infotv. 3. § 9. és 18. pontjai alapján. A hivatal, mint adatkezelő határozta meg az adatkezelés célját és módját, míg az alperes, mint kirendelt szakember, és egyben, mint adatfeldolgozó, kizárólag az adatkezelő megbízásából kezel személyes adatokat. Az alperes így, mint kirendelt igazságügyi szakértő adatfeldolgozói szerepkörben járt el.

[8] Érdemi védekezésében a kereset elutasítását kérte. E körben egyrészt az alaki védekezése keretében előadottakra hivatkozott, másrészt pedig arra, hogy a felperest az alpereshez intézett kérelme alapján nem tudta kétséget kizáróan beazonosítani.

A szóban forgó felperesi levélben a kérelmező felperes csak a nevét tüntette fel, semmilyen egyéb, az azonosításhoz szükséges adatot, információt nem tartalmazott az irat, így nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a kérelmet ki nyújtotta be, így a kérelem nem is volt teljesíthető. A jelen perben vált nyilvánvalóvá, hogy azt a felperes terjesztette elő.

[9] Az alperes harmadrészt arra hivatkozott, hogy a jelen peres eljárás megindításával a felperes valódi célja az, hogy a perbeli közigazgatási eljárásban aláássa a szakértőként kirendelt alperes hitelességét, az alperes által készített szakvéleményt pedig, a gyámhatóság ne vegye figyelembe. A felperes ezzel joggal való visszaélést követ el, amit a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 1:5. § (1) bekezdés tilt.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 304.800 forint perköltséget.

[11] Elsődlegesen az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét vizsgálta azt, hogy a felperesi perindítást illetően a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 176. § (2) bekezdés b) pont első fordulatának törvényi tényállási elemei teljesültek-e, tehát a perindításra nézve van-e olyan jogszabályi rendelkezés, ami szerint a felperesnek a jelen keresetet, meghatározott személy ellen kellett volna megindítania, illetőleg, ha létezik ilyen előírás, akkor ennek a felperes eleget tett-e.

[12] Ennek kapcsán a bíróság rámutatott, hogy az alperes meg sem jelölte pontosan azt, hogy mely jogszabályi előírás, milyen minőségben eljáró személyt jelöl meg – kizárólagosan – olyanként, aki ellen kellett volna a felperesnek a jelen perbeli keresetet benyújtania.

[13] A felperes a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítására irányuló igényét a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra utalva terjesztette elő. Ezen jogszabályi rendelkezés pedig úgy fogalmaz, hogy akit személyiségi jogában megsértenek, a jogsértés ténye alapján – az elévülési időn belül – az eset körülményeihez képest követelheti a jogsértés megtörténtének megállapítását. A felperes személyiségi jogában megsértett személyként – ami bekövetkeztének kérdése az ügy érdemi eldöntése körében vizsgálendő – indította a pert az alperessel, mint olyan személlyel szemben, aki a felperes álláspontja szerint az általa hivatkozott Infotv. szerinti előírásokat megszegve, adatkezelői minőségében sértette meg a felperes általa hivatkozott személyiségi jogát.

Az, hogy az alperes valóban adatkezelőnek minősül-e – ahogyan azt a felperes állította – valamint, hogy az Infotv.-nek a felperes által megjelölt rendelkezéseit az alperes egyáltalán

köteles volt-e betartani, és ha igen, ennek eleget tett-e, az ügy érdemi eldöntésénél nyer jelentőséget, azonban az eljárás megszüntetésére irányuló kérelem értékelésénél csak annak van relevanciája, hogy van-e olyan, kifejezett jogszabályi előírás, ami meghatározná a jelen eljárásra irányadóan azt, hogy a pert ki ellen kell megindítani, azonban az imént említettek szerint ilyen jogszabályi rendelkezés nincsen.

[14] Az alperes passzív perbeli legitimációjának megítélése a kereset érdemi elbírálása kapcsán tisztázandó és értékelendő. A jelen perbeli esetben arról van szó, hogy ha az alperes, az állításával egyezően valóban nem minősülne – a felperesi állásponttal szemben – adatkezelőnek, abban az esetben sem lehetne helye az eljárásnak a Pp. 176. § (1) bekezdés b) pontra figyelemmel a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pont szerinti megszüntetésének, hanem ez esetben a keresetet kell érdemben, ítélettel elbírálva elutasítani.

[15] Rámutatott arra, hogy az adatvédelmi szabályoknak a megszegése nem eredményezi szükségképpen azt, hogy ez egyben a Ptk. 2:43. § e) pontja szerinti, személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jog megsértéseként minősüljön.

[16] Az alperes azonban a védekezése keretében erre nem hivatkozott, így el kellett döntenie azt is, hogy ennek ellenére ez a körülmény figyelembe vehető-e a kereseti kérelem elbírálásánál, vagy pedig az ezzel kapcsolatos – ezzel egyben ellentétes – felperesi álláspontot alperes által nem vitatottnak, tehát elfogadottnak kell tekinteni.

[17] Kiemelte, hogy a Pp. 203. § (2) bekezdése – a megfogalmazásából is egyértelműen kitűnően, de a hozzá kapcsolódó kommentár szerint az alábbiaknak megfelelően – „vélelmet állít fel a perfelvételi iratot előterjesztő fél terhére egyrészt az ellenfél, másrészt az érintett (hiányzó) perfelvételi nyilatkozata tekintetében. Az ellenfél érintett perfelvételi nyilatkozatát – korábbi ellentétes nyilatkozat hiányában – a fél által nem vitatottnak, nem ellenzettnek kell tekinteni, míg a fél érintett (hiányzó) perfelvételi nyilatkozatát illetően vélelmezni kell, hogy adott perfelvételi nyilatkozatot nem tud, vagy nem kíván tenni a perben.

Ha az alperes írásbeli ellenkérelmében a törvényben {Pp. 199. § (2) bekezdés} meghatározott valamilyen fajta perfelvételi nyilatkozatot nem terjeszt elő, például anyagi jogi kifogást nem ad elő, valamely felperesi tényállításra vitató nyilatkozatot nem tesz, úgy kell tekinteni, hogy nincs anyagi jogi kifogása, a felperes adott tényállítását nem vitatja, vagy valamelyik alperesi tényállításra nem csatolt bizonyítékot, nem terjeszt elő bizonyítási indítványt, vélelmezni kell, hogy nincs bizonyítéka, vagy nem kíván bizonyítást felajánlani.”

[18] Kiemelte, hogy az adatvédelmi szabályok megszegése nem eredményezi szükségszerűen a személyes adatok védelméhez fűződő jog megsértését is. Az, hogy az alperes nem vitatta a felperesi jogi érvelést, nem minősül az anyagi jogi kifogás hiányának, az e tárgyban tett felperesi gondolatmenetnek a vitatása lenne a Pp. 199. § (2) bekezdés b) ponthoz kapcsolódó, a felperesi jogi érvelés cáfolatának körébe tartozna, így erre a Pp. 203. §

(2) bekezdés a) pont szerinti vélelem nem terjed ki, ezért a bíróság erre vonatkozó alperesi védekezés hiányában is figyelembe vette az alábbiakat.

[19] Arra vonatkozóan, hogy az adatvédelmi szabályok megszegése nem eredményezi szükségképpen azt, hogy ezáltal a Ptk. 2:43. § e) pontja szerinti személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jog is sérülne, hivatkozott a BH2023.65. számú bírósági döntésre és indokolását is idézte, többek között a [23] bekezdését is: „A Kúria több határozatában is kifejtette, hogy a személyes adat jogellenes kezelése nem eredményezi automatikusan a személyiségi jog, ezen belül a Ptk. 2:43. § e) pontjában írt személyes adatok védelméhez fűződő jog megsértését. Az Infotv. és a GDPR, valamint a Ptk. is oltalmazza – a személyes adatok védelme útján – a személyiséget, azonban azt más szempontból szabályozza, a védelmi körök terjedelme különböző, amely a hivatkozott jogszabályok eltérő személyi és tárgyi hatályával áll összefüggésben. Az adatvédelmi szabályok esetleges megsértése tehát nem eredményezi automatikusan azt, hogy a jogsérelem az érintett magánszférájába is olyan mértékű tiltott beavatkozást jelent, amely egyben a Ptk. alapján személyiségi jogsértést is megvalósít (Kúria Pfv.IV.21.084/2020/4., Indokolás {30}, Kúria Pfv.IV.20.651/2022/5. Indokolás {39}).”

[20] A Kúria joggyakorlatát bemutatva kiemelte, hogy a személyes adatok kezelésére irányadó jogszabályok, így az Infotv. rendelkezéseinek megsértése nem eredményez szükségképpen személyiségi jogsértést. Az Infotv. által védett információs önrendelkezési jog két alappillére az adatvédelem és az adatkezelés védelme. A felperes által a keresete alapjául megjelölt alperesi magatartás az utóbbi körbe sorolható, tehát az adatkezeléshez kapcsolódik, viszont nem ez, hanem az adat védelméhez – ami valójában az adatalany, az adattal összekapcsolható személynek a védelmét jelenti – való jog jelenti minden esetben a személy magánszférájának jogi védelmét, tehát ilyen jellegű, ezt érintő jogsértés eredményezheti nagyobb valószínűséggel azt, hogy ez egyben személyiségi jogot is sért, azonban nem a felperes által megjelöltet, hanem a magánszférához, a magánélethez és magántitokhoz való jogot, ugyanis a szóban forgó védelemhez való jog ezen személyiségi jogokból eredeztethető.

[21] A jelen perbeli esetet illetően az a következtetés vonható le, miszerint az a tény, hogy az alperes bizonyos felperesi személyes adatokat – tehát a születési idejét és az anyja nevét – helytelenül tüntette fel a felpereshez intézett levelében, és nem adta meg a felperes által kért tájékoztatást, nem minősül a felperes magánszférájába való, olyan mértékű beavatkozásnak, ami alapján megállapítható lenne a személyiségi jogsértés megtörténte, ezért a kereset további vizsgálat nélkül is elutasítandó.

[22] Vizsgálta azt is, hogy az alperes adatfeldolgozóként vagy adatkezelőként járt el. E körben hivatkozott az igazságügyi szakértőkről szóló 2016. évi XXIX. törvény (Iszktv.) 40. § (1) bekezdésére, a 42. § (5) bekezdésére, valamint a BH2018.117. számú határozatra. Mindezekből azt állapította meg, hogy a szakértő adatkezelőként jár el.

[23] Ezt követően azt vizsgálta, hogy az alperes számára a perbeli felperesi levélből azonosítható volt-e a felperes személye. A szakértő által készített, 2024. december 27-i keltű szakvéleményből kiderül az, hogy a szakértő azonosítani tudta a felperest, hiszen ezen irat 16. oldalán a 2. és 3. bekezdésben rögzítettek visszautalnak a perbeli felperesi levélben foglaltakra.

Bár az Infotv. 15. § (1) bekezdés b) pont szerinti 25 napos határidőnek a 2024. november 21-i keltű felperesi levél az alperes részére történt 2024. november 25-i kézbesítésétől számított, 2024. december 20-i leteltétől a szakvélemény 2024. december 27-i elkészítéséig eltelt ugyan 7 nap, de maga az alperes sem hivatkozott arra, hogy ez utóbbi időintervallumon belül jutott volna tudomására bármilyen olyan adat, ami alapján számára a felperes azonosíthatóvá vált.

Ennek egyébként azért sincs jelentősége, mert a szakértő azóta sem teljesítette a felperesnek a perbeli levélben megfogalmazott kérelmét. A felperes azonosíthatóságának kérdését illetően egyrészt annak van relevanciája, hogy a 2024. november 21-i keltű levélből kiderül a felperes neve és a levél keltezésének helye, azaz település¹, valamint az, hogy az alperes 2024. november 11-re idézte a felperest igazságügyi pszichológiai szakértői vizsgálatra. Az alperes nem is hivatkozott arra, de különösen nem igazolta azt, hogy lett volna a felperesen kívül bárki más személy, akit illetően az előbb említett adatok álltak a rendelkezésére, tehát akit szintén 2024. november 11-re idézett igazságügyi pszichológiai szakértői vizsgálatra, és akit felperesnek hívtak és az élete település¹hoz volt köthető.

Az, ha az alperes „kizárásos alapon” – amint erről a 2026. január 8-i tárgyaláson beszámolt – jutott arra a következtetésre, hogy a perbeli levelet a felperes intézte hozzá, nem változtat azon, hogy – ezt a gondolatmenetet követve – rájött arra, hogy ki írta neki a perbeli levelet.

[24] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[25] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a személyes adatok védelméhez fűződő jogát azzal, hogy nem bírálta el az arra szolgáló törvényes határidőben a felperesnek a személyes adatainak és az azok kezelésével összefüggő információknak a rendelkezésére bocsátása iránt 2024. november 21. napján előterjesztett kérelmét.

[26] Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére utasította el a személyiségi jogsérelem hiányára hivatkozva a kereseti kérelmét, hogy az alperes nem terjesztett elő ilyen tartalmú vitató nyilatkozatot. Ezzel az elsőfokú bíróság megsértette a rendelkezési elvet. Az alperes lett volna jogosult perbe vinni a vitató nyilatkozatát, azonban a bíróság hivatalból eljárva pótolta azt. A bíróság Pp. 6. §-ában meghatározott közrehatási tevékenysége nem terjed ki a fél által meg nem tett érdemi jogállítást bíróság általi pótlására.

[27] Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetést nem szolgáltatott a felek részére, így sem kérdés, sem felhívás formájában nem jelezte azt az álláspontját, hogy a keresetlevélben foglalt személyiségi jogsértésre vonatkozó jogállítást nem tartja elégségesnek ahhoz – az alperesi vitatás hiányában sem –, hogy az alapján a kereseti kérelemnek helyt adjon. Az elsőfokú

bíróság nem adott arra sem tájékoztatást, hogy az általa anyagi jogi jogcímként hivatkozott jogszabályhelyeket eltérően értelmezi és ennek körében hiányosnak tekinti a kereseti kérelmet megalapozó jogi érvelést annak körében, hogy megvalósult-e a személyiségi jogi jogsértés az ügyben vagy sem.

[28] Fenntartotta a keresetlevélben kifejtett jogi álláspontját, miszerint az alperes azzal, hogy nem tájékoztatta arról, hogy mely személyes adatait kezeli, a személyes adatok védelméhez való jogát megsértette. Ennek oka az, hogy egyrészt ahogy arra utalás történt a keresetlevélben, az emberi méltóságot sértő és mint ilyen, a személyiségbe hatoló eljárásrend egy hatósági eljárásban az, hogy egy kötelezettség címzettje az ügyfél hozzá intézett, egyebekben jogszerű kérelmét teljes mértékben ignorálja, tulajdonképpen az ügyfelet levegőnek nézve. Az alperes eljárásával teljes mértékben kizárta annak lehetőségét, hogy élni tudjon az önrendelkezés joga keretében a rá vonatkozó alperesi adatkezelés ténye alapján őt megillető jogosultságokkal. A jogsértés módja, kiterjedtsége egyértelműen a Ptk. 2:42. § (1) bekezdése alá vonja ezt a jogvitát.

[29] A másodfokú eljárásban őt munkaóra figyelembevételével 150.000 forint másodfokú perköltséget számított fel, a fellebbezési eljárási illetéket megfizette.

[30] Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében az alperes által elő nem terjesztett vitató nyilatkozatot értékelte, ez eredményezte az alperes pernyertességét, ezért kérte a felszámított elsőfokú perköltség mérséklését, mivel az eltűzlott.

[31] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, másodfokú költségként 80.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj megfizetését kérte.

[32] Előadta, hogy az elsőfokú ítélet sem eljárásjogi, sem anyagi jogi jogszabályt nem sért.

[33] Az adatvédelmi szabályok megszegése nem eredményezi szükségképpen azt, hogy az egyben a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jog megsértéseként minősüljön. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy ezen jogértelmezésre nem hivatkozott, ennek ellenére az figyelembe vehető, mégpedig azért, mert sem tényállításként, sem alperesi jogállításként nem tekinthető. Ha pedig mégis tényállításnak minősülne, úgy azt a bíróságnak a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján nem kell valósnak elfogadnia.

[34] Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésére nem volt szükség, az elsőfokú bíróság nem értelmezte eltérően a felperes által anyagi jogi jogcímként megjelölt jogszabályhelyet.

[35] Amennyiben adatkezelőnek is minősülne, bár álláspontja szerint ő csak adatfeldolgozóként járt el, tájékoztatási kötelezettségének elmulasztásával nem okozott a felperesnek olyan sérelmet, amely megalapozná a személyiségi jogi sérelmet. A fellebbezésében sem jelölt meg olyan egyéb tényállási elemet, amely alapján megállapítható lenne a személyiségi jog megsértése.

[36] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[37] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[38] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére, vagy a 381. §-ában szabályozott, annak mérlegelhető hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező felperes sem hivatkozott. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – részben eltérő indokok alapján – helybenhagyta.

[39] Az elsőfokú bíróság nem értékelte és az alkalmazandó jogszabály során nem vette azt figyelembe, hogy az alperest 2024. október 8-ai keltű végzésben rendelték ki igazságügyi pszichológus szakértőként, így az adatkezelői minőségének megállapítása, és az őt, mint esetleges adatkezelőt terhelő kötelezettségek vonatkozásában az Európai Parlament és Tanács 2016. április 27-i (EU) 2016/679. rendelete a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK. irányelv hatályon kívül helyezéséről (a továbbiakban: GDPR) volt szükséges alkalmazni, a rendelet ugyanis a hatálybalépését követően közvetlenül alkalmazandó.

[40] A felperes a 2024. november 21-ei levelében az Infotv. 14. § b) pontja szerinti hozzáférési jogát kívánta gyakorolni, ez a GDPR. 15. cikk (1) bekezdése szerinti hozzáférési jog, melynek kötelezettje a 12. cikk (1) és (3) bekezdése szerint az adatkezelő. Elsődlegesen így azt volt szükséges vizsgálni, hogy az alperes adatkezelő-e.

[41] A GDPR 4. cikk 7. pontja szerinti adatkezelő fogalom meghatározásnak az alperes tevékenysége megfelel. Budapest Főváros Kormányhivatala Hivatal előtt ügyiratszám1. számon folyamatban lévő eljárásban igazságügyi pszichológus szakértőként rendelték ki, a kirendelő végzés 2. oldala tartalmazza azt, hogy „a hatóságom előtti eljárásban keletkezett teljes iratanyagot a kirendelés mellékleteként azzal egyidejűleg elektronikus úton a szakértő rendelkezésére bocsátom.” Az alperes adatokkal kapcsolatos tevékenysége önállóvá vált a

kirendelő szervtől, saját hatáskörben, önállóan hozta meg az adatokkal kapcsolatos döntéseit. A másodfokú bíróság egyebekben utal az elsőfokú bíróság ítéletének [61] - [62] bekezdésben foglaltakra, azokat megismételni nem kívánja.

[42] Ezt követően azt volt szükséges vizsgálni, hogy a felperes a kérelme alapján azonosítható volt-e az alperes számára, vagy hivatkozhat-e a GDPR 12. § (2) bekezdése szerinti kivételre a kérelem megtagadása körében. A felperes azonosíthatóságára vonatkozóan a Fővárosi Ítéltábla utal az elsőfokú bíróság ítéletének [63] - [64] bekezdésben foglaltakra, azokat megismételni nem kívánja, az alperes számára így a már 2024. november 21-ei kérelem alapján is azonosítható volt a felperes személye, így terhelte a 12. cikk (2) bekezdése szerinti kötelezettség teljesítése a (3) bekezdés szerinti határidőn belül.

[43] Az alperes a fentiek ellenére a GDPR 15. cikk (1) bekezdése szerinti felperesi hozzáférési jogot nem biztosította.

[44] Ezt követően volt szükséges annak vizsgálata, hogy ezen adatvédelmi előírás megsértése esetlegesen okozta-e a felperes személyiségi jogainak a sérelmét is.

[45] Az elsőfokú bíróság helytállóan vizsgálta azt, hogy e körben az alperesi védekezés hiánya a felperesi keresetnek való helyt adást eredményezi-e. A másodfokú bíróság e körben visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének [45]-[51] bekezdésére. Az abban foglalt elsőfokú bíróság által részletes előadott körülményeket, értékeléseket a másodfokú bíróság osztja, azokat megismételni nem kívánja.

[46] A Fővárosi Ítéltábla rámutat, hogy a Pp. 237. §-a szerinti anyagi pervezetés nem volt szükséges jelen perben, annak eldöntését ugyanis, hogy egy adatvédelmi szabály megsértése okoz-e egyúttal személyiségi jogsértést is, a bíróság az ítéletben teszi meg, előzetesen erről a feleket nem tájékoztathatja, a Ptk. vonatkozó rendelkezéseit a felektől eltérően pedig nem értelmezte.

[47] Az elsőfokú bíróság szintén helytállóan idézte az indokolása [52] - [56] bekezdéseiben a bírósági joggyakorlatot a körben, hogy az adatvédelmi szabályok esetleges megsértése nem eredményezi azt, hogy a jogsérelem az érintett magánszférájában is olyan mértékű tiltott beavatkozást jelent, amely egyúttal a Ptk. alapján személyiségi jogsértést is megvalósít. A Ptk. általános jelleggel védi a személyiségi jogokat, az ember magánszféráját. A GDPR vagy az Infotv. szerinti érintetti jogok esetleges megsértése azonban nem eredményezi automatikusan azt, hogy a jogsérelem olyan mértékű tiltott beavatkozás az érintett magánszférájába, amely személyiségi jogi sérelmet is eredményezne. Az Infotv. 24. § (2) bekezdése szerint, ha az adatkezelő, illetve az általa megbízott vagy rendelkezése alapján eljáró adatfeldolgozó a személyes adatok kezelésére vonatkozó, jogszabályban vagy az Európai Unió kötelező jogi aktusában meghatározott előírásokat megsérti és ezzel más

személyiségi jogát megsérti, az, akinek személyiségi joga sérelmet szenvedett, az adatkezelőtől, illetve az általa megbízott vagy rendelkezése alapján eljáró adatfeldolgozótól sérelemdíjat követelhet. Az idézett jogszabályhely nyelvtani értelmezése alapján is megállapítható az, hogy önmagában akár a GDPR, akár az Infotv. rendelkezéseinek megsértése nem eredményezi feltétlenül a személyiségi jogi sérelmet is.

[48] A másodfokú bíróság az esetleges személyiségi jogi sérelem körében nyomatékosan értékelte azt is, hogy a felperes előtt ismert volt, hogy Budapest Főváros Kormányhivatala Hivatala az alperest szakértőként rendelte ki. A kirendelő végzés 2. oldala tartalmazza azt, hogy „a hatóságom előtti eljárásban keletkezett teljes iratanyagot a kirendelés mellékleteként azzal egyidejűleg elektronikus úton a szakértő rendelkezésére bocsátom”. Mindezek alapján az is egyértelmű volt a felperes számára, hogy az alperes az ő személyes adataival is rendelkezni fog, azokat kezelni fogja. Az is ismert volt előtte, hogy a 2024. november 4-i keltezésű levelében az alperes a személyes adatok pontatlan feltüntetése során a volt házastársának a születési helye és időpontja, valamint az anyja neve került feltüntetésre (12. sorszám alatti jegyzőkönyv 1. oldal), mely adatokat egyébként a kirendelő végzés is tartalmaz, tehát azzal is tisztában kellett lennie, hogy az alperesi levélben ténylegesen az alapeljárás ügyfeleinek az adatai kerültek felcserélésre. Önmagában azon körülmény, hogy egy hatósági eljárásban a kirendelt szakértő egy olyan személy részére, aki tudomással bír arról, hogy a kirendelt szakértő a személyes adatait kezeli, ezen személy személyes adatait pedig egy okiraton a volt házastársa személyes adataival keverte össze, majd ezt követően ezen szakértő nem válaszolja meg az érintettnek a hozzáférési jog biztosítása iránti kérelmet, nem minősül a felperes személyiségébe történő olyan mértékű beavatkozásnak, amely a személyiségi jog megsértése iránti keresetet megalapozottá tenné.

[49] A másodfokú bíróság csupán megjegyzi, hogy önmagában azon felperesi hivatkozás a keresetlevélben, miszerint a jogsérelem megsértette az emberi méltóságát is, nem kereseti kérelemként került feltüntetésre, hanem jogi érvelésként. Mivel a személyes adatok védelméhez való jog megsértése a fentiek szerint nem valósult meg, ezért a felperes jogi érvelésével szemben az alperesi mulasztás értelemszerűen az emberi méltóságát sem sértette meg.

[50] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytállóan utasította el a felperes keresetét.

[51] A másodfokú bíróságnak nem volt lehetősége az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegének mérséklésére, ugyanis a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 4. § (1) bekezdése csak kérelemre teszi ezt lehetővé, ilyen kérelmet pedig az elsőfokú eljárás során a felperes nem terjesztett elő. A másodfokú eljárásban ez pedig a Pp. 373. §-a szerinti általános tilalom megfelelő használatával már nem teheti meg.

[52] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú perköltség megfizetésére az alperesi felszámítással egyező összegben.

[53] Az eredménytelenül fellebbező felperes a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére már megfizette az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint fellebbezési illetéket, így arról rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2026. április 30.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró